

Garbuix de contes

•DIVERSOS AUTORS•

Meteorα

Garbui de contes és un projecte editorial
organitzat des de l'Associació de Relataires en Català (ARC)
amb la col·laboració de Relatsencatalà (RC)

Reservats tots els drets d'edició per
© Associació de Relataires en Català
www.associacioretalaires.com

i
© Editorial Meteora SL
www.editorialmeteora.cat

© dels textos, segons els autors referenciats
© de les il·lustracions, Ramon Navarro

Primera edició: novembre de 2010

ISBN 978-84-92874-29-3
Dip. Leg. B.43168-2010

Disseny i il·lustració de la coberta: M. Jesús Royo
Compaginació: Meteora, serveis editorials
Imprès a Fotoletra, Barcelona

SENSE L'AUTORITZACIÓ ESCRITA DE L'EDITOR, QUEDA RIGOROSAMENT PROHIBIDA,
SOTA LES SANCIONS ESTABLERTES PER LA LLEI, LA REPRODUCCIÓ TOTAL O PARCIAL
D'AQUESTA OBRA A TRAVÉS DE QUALSEVOL PROCEDIMENT MECÀNIC O ELECTRÒNIC,
INCLOENT-HI LA REPROGRAFIA, LA DIFUSIÓ PER XARXES TELEMÀTIQUES
I LA DISTRIBUCIÓ D'EXEMPLARS D'AQUESTA EDICIÓ
MITJANÇANT LLOGUER O PRÉSTEC PÚBLICS.

PRÒLEG

EL LLIBRE QUE TENIU A LES MANS no és un recull de contes qualsevol. Si el fullegeu, si aneu passant les pàgines, si us deixeu dur i captivar per les històries, hi trobareu contes diferents als que estem acostumats. Són contes actuals; uns quants redactats per nens i nenes amb molta il·lusió per aquest art que és l'escriptura (Amb lletra menuda), la resta redactats per adults que també tenen ganes de ser infants (Amb lletra gran).

El llibre que teniu a les mans no és un recull de contes qualsevol. Respon a la iniciativa d'un grup de persones que encara creuen en la màgia: la màgia dels somnis. La màgia d'escriure i compartir. La màgia de veure acomplerts els projectes i de tirar endavant amb la feina, sigui molta o poca, per tal d'aconseguir-ho.

El llibre que teniu a les mans no és un recull de contes qualsevol. És la primera publicació endegada, organit-

zada i coordinada des de l'**Associació de Relataires en Català** (ARC), amb la col·laboració del portal literari **Relatsencatalà** (RC). Però és tan sols la primera pedra de l'edifici que volem construir. Només cal arremangar-nos i posar-nos a treballar.

Fem que la màgia, la il·lusió i la imaginació que hi ha entre aquestes pàgines, ens acompanyin en tots els projectes. Bona lectura!

Sílvia Romero
Presidenta de l'ARC

Amb lletra menuda...

PELUDET

Ainhoa Campoy

A partir de 6 anys

AQUESTA HISTÒRIA QUE US EXPLICARÉ va passar fa bastants anys en un poblet molt bonic on hi havia moltes plantes i flors a tots els parcs. Els veïns estaven molt orgullosos del goig que feien els seus jardins; era un poblet preciós.

Un dia, però, uns gossos molt entremaliats van començar a fer trapelleries per tot arreu; amb les seves potetes rascaven el terra dels jardins per esmolar-se les ungles, ho embrutaven tot, feien les seves necessitats al primer lloc que trobaven i destrossaven totes les plantes que els venia de gust.

La gent estava molt disgustada amb ells i van decidir lligar tots els gossos del poble amb cordes molt gruixudes i tancar-los dins de gàbies amb barrots de ferro. Els van portar a un descampat que hi havia als afores del poble, bastant lluny. Només els anaven a veure per donar-los el seu menjar. A partir d'aquell moment tots els gossets van deixar de conviure amb les persones; tot el dia havien d'estar tancats.

Un dels gossets, però, es va poder escapar de la gàbia i es va amagar dins d'una carnisseria que hi havia al Carrer del Mig, on la senyora Maria venia pollastres i carn de be i de vedella. Va entrar a la casa per la porta de darrere, per un preciós jardí amb moltes flors de bells colors que feien molta olor.

El gosset només s'atrevia a sortir fora del seu amagatall a la nit, quan tothom dormia i ningú no el podia veure; mai no feia cap malesa, tan sols s'acostava a les flors, les olorava, i dormia durant una estoneta ajagut al seu costat.

Un matí, quan la senyora Maria va sortir al pati a estendre la roba que havia rentat, el va descobrir; encara estava mig adormit al costat d'unes petúnies, però com que era molt bona dona, no el va delatar, va deixar que continués vivint al seu pati sense que ho sabés ningú. Li va posar el nom de «Peludet» perquè tenia el pèl molt llarg.

Van passar unes quantes setmanes i el gosset i la carnissera es van fer molt amics, cada dia s'estimaven més. L'animalet era molt net i obedient, mai no prenia cap tros de carn de sobre del taulell ni feia malbé cap planta d'aquell preciós jardí.

Un dia, de sobte, una veïna es va acostar al pati i el va descobrir; va anar corre-cuita a delatar-lo a l'Associació Contra els Gossos perquè l'anessin a buscar i el

tornessin a tancar dins de la gàbia. L'endemà es van presentar dos homes a la carnisseria i van dir a la senyora Maria que els donés aquell gosset que tenia amagat dins de casa seva.

—Per què us l'he de donar, el meu gosset? Quin mal us ha fet el Peludet? —va preguntar molt preocupada la senyora Maria.

—Tots els gossos són iguals de potiners; no n'hi ha cap de net; fan les seves caquetes on ells volen i embruten tots els carrers del poble; també destrossen les flors dels nostres jardins —van contestar-li els homes de l'Associació.

—Entreu, que us vull ensenyar el meu jardí! —va dir amb fermesa la carnissera.

Quan aquells homes el van veure, van quedar admirats de tan bonic i net com era, no n'hi havia cap de millor en tot el poble. Hi havia roses, dàlies, violetes... i fins i tot un petit hortet amb tomàquets, alls i cebes. Tot estava impecable, molt polit; el Peludet ho havia respectat tot i havia tingut molta cura de no embrutar res.

—Què m'heu de dir, ara? —va dir la senyora Maria—. Us adoneu que no està bé el que heu fet? Heu tancat tots els gossets dins de gàbies, i no era això el que calia fer; els seus amos eren els culpables de tot el que passava perquè no els havien educat prou bé; els animalets ignoraven on havien de fer les seves necessitats, i no tenien ningú que els les recollís per llençar-les al lloc adequat!

Llavors, tota la gent del poble compregué que la carnissera tenia molta raó, que allò que deia era veritat. Els havia donat una bona lliçó! Van anar de seguida a obrir les portes de les gàbies on els pobres gossets vivien tan estrets, sense poder moure's, i els van deixar sortir perquè tornessin a casa seva.

Diuen que aquest poblet va ser, a partir d'aquell dia, el lloc més net i més preciós de tot el país! Va rebre, fins i tot, un diploma de netedat!

I aquest conte... ja s'ha acabat!

•ARC•

AVENTURA DE PIRATES

Arnau Soler

A partir de 6 anys

EN UN MATÍ CÀLID I RADIANT, uns pirates embarcaven a Madagascar dins d'un bergantí i es dirigien mar endins. Hi duïen moltes provisions: gallines, porcs, rom, bales de canó, barrils de pólvora, etc. El vaixell era propietat d'en Barbanegra, un pirata intrèpid i amb cara de pocs amics. La nau tenia cinc veles: una al trinquet de proa, tres a l'arbre mestre i una darrere, al trinquet de popa. Lluïa la bandera roja, blanca i negra del capità.

La tripulació era de cinquanta pirates grollers que volien anar a buscar un tresor a l'illa de Cabrera seguint el plànol que havien trobat en l'abordatge de la galera d'en Barba-rossa. Al cap d'una estona, van ser atacats pel junc de la senyora i del senyor Ching. Van matar mitja tripulació d'en Barbanegra, però els supervivents van aconseguir estripar les veles del junc i escapar-se. Un dels supervivents va ser el cuiner, que estava preparant el dinar a la cuina: el peix assecat i les galetes, que eren el pa habitual dels pirates. Un altre, afortunadament, va ser el metge.

Continuaren el viatge en direcció a l'illa de Cabrera. Enmig del camí, arribaren al cap de la Bona Esperança i van decidir aturar-s'hi per omplir els barrils d'aigua dolça. S'hi trobaren deu pirates famolencs i desgraciats que deien haver estat abandonats per en Barba-rossa i el capità va decidir afegir-los a la seva tripulació. En pocs dies, van recuperar-se gràcies als bons menús que preparava el cuiner i a les recomanacions del metge de bord.

La vida a bord transcorria amb normalitat: uns cocien veles, un altre fregava el pont amb vinagre, d'altres s'entrenaven amb punyals i espases de valent... Perquè si no ho feien, en Barbanegra els castigava amb les seves fuetades. Els obligava a ser uns grans lluitadors per tal de mantenir la fama que tant li havia costat aconseguir: els seus pirates eren, normalment, els vencedors de totes les batalles.

Llavors, van haver de travessar una immensa boira de la qual van aconseguir sortir. Un cop fora d'aquesta, de sobte van trobar-se, a uns cent metres, el vaixell d'en Barba-rossa. S'hi van apropar veloçment i van començar a rebre canonades del vaixell enemic, al mateix temps que el grumet avisava:

—Vaixell a la vistaaaaaaa!

Va ser una lluita inesperada en què els pirates d'en Barba-rossa semblava que jugaven amb avantatge.

Els pirates d'en Barbanegra, però, van agafar tota una barana del vaixell i la van llançar, atrapant una vintena dels pirates i el mateix Barba-rossa que estaven a punt de saltar.

Els pirates d'en Barbanegra, tret del metge i el cuiner, van saltar com a feres a la galera. Després de lluitar aferrissadament amb pistoles, sabres, ganivets i destrals van aconseguir matar la resta de la tripulació que no estava atrapada per la barana i llançar-los al mar. Havien demostrat, un cop més, que els durs entrenaments que feien els servien per ser uns vencedors.

En aquest moment, un dels deu tripulants recollits al cap de la Bona Esperança cridà:

—A l'ataaaaaaaaac!

I van començar a lluitar contra els pirates d'en Barbanegra.

—En primer lloc, traieu-nos aquesta fusta de sobreeeeee! —va cridar en Barba-rossa, que seguia sota la barana de fusta juntament amb altres mariners.

—Lluiteeeeeeu, aquests són uns traïdoooooors! —va escridassar el capità Barbanegra—. Són amics d'en Barba-rossa. Ens han enganyaaaaaat!

Mentre la desena d'homes intentava alliberar en Barba-rossa i els seus companys, en Barbanegra féu senyals als seus tripulants ordenant-los que aprofitessin l'ocasió per a tornar al bergantí. Allà es retrobaren amb

el cuiner i el metge que havien carregat de pólvora els canons i, per tant, ràpidament, van poder llançar canonades a la galera. En pocs minuts van veure com l'embarcació s'anava enfonsant dins de l'aigua.

Els pirates protagonistes van seguir el camí cap a l'illa de Cabrera. Després de llargues hores de descans, es van recuperar i van sentir la veu del grumet que deia:

—Terra a la vistaaaaaaa!

•ARC•